

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମର ଏହି ଜୀବନ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ, କାରଣ ତୁମେ ଏବେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଜାଣି ଆସ୍ତିକ ହୋଇଛ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସଂଗମଯୁଗୀ ଲଗ୍ନରୀୟ ପରିବାରର ବିଶେଷତା କ’ଣ, ଯାହାକି ସାରା କଳ୍ପରେ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଲଗ୍ନର ପିତା ହୋଇ ତୁମର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଉଛନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସତରୁ ହୋଇ ତୁମକୁ ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର କରି ସାଥୀରେ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ସମ୍ବରରେ ଦୈବୀ ପରିବାର ରହିବ କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଲଗ୍ନରୀୟ ପରିବାର ନଥାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏବେ ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ ରାଜଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ କାରଣ ସତ୍ସମ୍ବରୀ ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ୁଛ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସ୍କୁଲ ବା ପାଠଶାଳା । କାହାର ପାଠଶାଳା ? ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଠଶାଳା । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ— ଆତ୍ମା ଶରୀର ବିନା କିଛି ବି ଶୁଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେକି କୁହାଯାଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଠଶାଳା ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର— ଆତ୍ମା ଶରୀର ବ୍ୟତୀତ କିଛି ବି ବୁଝି ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜୀବାତ୍ମା କହିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ ସବୁ ପାଠଶାଳା ତ ଜୀବାତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପାଠଶାଳା କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ଏଠାରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଶରୀର ନିର୍ବାହର ଶିକ୍ଷା । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମା ନିର୍ବାହର ଶିକ୍ଷା ଯାହାକି ବେହଦର ପିତା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ଲଗ୍ନର ପିତାଙ୍କ ଯୁନିଭରସିଟି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶ୍ୱ ବିଦ୍ୟାଳୟ ହୋଇଗଲା । ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖା ଅଛି ନା — ଏହା ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ ନୁହେଁ ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢ଼ା, ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢ଼ାଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତି ତ ମନ୍ଦିର ମସଜିଦ୍ ଇତ୍ୟାଦି ସ୍ଥାନରେ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ କିଏ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ? ଭଗବାନୁବାଚ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପାଠଶାଳାରେ ଭଗବାନୁବାଚ ନଥାଏ । କେବଳ ଏହା ଏକମାତ୍ର ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ ଭଗବାନୁବାଚ ରହିଛି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଇଛି । ସିଏ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିପାରିବେ । ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଦଗତି ହୋଇନଥାଏ ଏକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ହେଉଛନ୍ତି ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା, ସେ ହିଁ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ଶାସ୍ତ୍ରର ଇତ୍ୟାଦିରେ ଭଗବାନୁବାଚ ଗର୍ବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ଭାରତରେ ହିଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ଭଗବାନ ତ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି ତେବେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ କିପରି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଜୟନ୍ତୀ ସେତେବେଳେ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥା’ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ କେବେହେଲେ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରୁନାହିଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୁଣି ଶ୍ଯାମଳ ଗାଉଁଳି ପିଲା ହେଉଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ କୁହ ବା ରାଧା-କୃଷ୍ଣ କୁହ । ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥା । ସେ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି ଯାହାକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ପରମ ନମ୍ବର ଜନ୍ମ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତେଣୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ନେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ଯାମଳରୁ ସୁନ୍ଦର ଓ ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ଯାମଳ । କୃଷ୍ଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଆସିଲେ ଶ୍ଯାମଳ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିରେ ଖେଳ ହିଁ ଏହିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଭାରତ ପ୍ରଥମେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ଏବେ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏତେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ସମସ୍ତେ କାମାଗନିର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କଳା ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଉଛି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର ଏହିଭଳି ପୁରୁଛି । ଫୁଲର ବଗିଚା ପୁଣି କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ, ଏବେ ପୁନର୍ବାର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ଭୋଗ କରି ପୁନର୍ବାର ଏହିଭଳି ହେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବେ ଲଗ୍ନରୀୟ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ।

ତୁମେ ଜାଣୁଛ ସତ୍ସମ୍ବରରେ ଅପାର ସୁଖ ଥାଏ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ସମରଣ କରନ୍ତି । କାହାର ସମରଣ କରନ୍ତି ? ବାବାଙ୍କର । ତୁମକୁ ଏତେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସମରଣ କରିବାର ନାହିଁ । ଭକ୍ତିରେ କେତେ ସମରଣ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ କେବେ ଆସିଥିଲେ, ସେ କିଏ ଥିଲେ କିଛି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ଏବଂ ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପ୍ରଭେଦକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର । ପୁଣି ତାଙ୍କ ପରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଏ । ଲୋକମାନେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ତ ମାୟା ଅର୍ଥାତ୍ ୫ ବିକାର ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଛି ।

ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ବିକାର ନଥାଏ । ମୁକତିଧାମରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପବିତ୍ର ରହିଥାଆନ୍ତି । ଅପବିତ୍ରତାର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ରଚୟିତା ବାବା ଏଠାକୁ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହା ବଞ୍ଚାରା ତୁମେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛୁ । ତେବେ ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଥରେ ହିଁ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମର ଏହି ଜୀବନ ଦେବତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ଦୁର୍ଲଭ ଅଟେ । ଯେବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗର ସମୟ ଆସିଥାଏ ଜୀବନ ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମର ଜନ୍ମ ହିଁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ । ତୁମେ ହେଉଛ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ସନ୍ତାନ ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଦୈବୀ ସନ୍ତାନ । ଏଠାରେ ତୁମେ କହୁଛ— ଆମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ସନ୍ତାନ । ଲକ୍ଷ୍ମୀର ଆମର ପିତା, ସେ ଆମକୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଯିଏକି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥରେ ମାତ୍ର କେବଳ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ହେବାର ଯୁଗ, ଯାହା ବିଷୟରେ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତେ କୁମ୍ଭକରଣର ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ବିନାଶ ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଥିବ ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କାହା ସହ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାର ନାହିଁ । କୁହାଯାଏ—ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେ ସତ୍ତାକୁ ସମରଣ କରନ୍ତି... ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଶିବବାଦକୁ ସମରଣ କଲେ ନାରାୟଣ ଭଳି ଜନ୍ମ ପାଇବ । ଏହି ସିଦ୍ଧି ଚିତ୍ର ହେଉଛି ବହୁତ ଭଲ ଚିତ୍ର । ଲିଖିତ ଅଛି— ଆମେ ହିଁ ଦେବତା ପୁଣି ଆମେ ହିଁ କ୍ଷତ୍ରିୟ... ଆଦି ଆଦି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ସମୟ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ନିଜର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମକୁ ଭୁଲି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଧର୍ମାନ୍ତରଣ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସାରା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ହେଉଛି ଲଙ୍ଘନ । କୌଣସି ସୁନାର ଲଙ୍ଘନ ନଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ମୋର ଅଧିକ ଗୁଣାନ୍ତି କରୁଛ । ନିଜ ପାଇଁ ତ ୮୪ ଲକ୍ଷ କହିଲ କିନ୍ତୁ ମୋତେ କୋଣେ ଅନୁକୋଣେ କହିଦେଲ । ଏଭଳି ଅପକାରୀମାନଙ୍କର ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଉପକାର କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିରେ ତୁମର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ ଏହା ତରାମାର ଖେଳ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରୁ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଖେଳ ଚାଲୁଛି । ଯାହାର ପୁଣି ପୁନରାବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଚାଲିଛି । ଏହିକଥା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କେହି ବି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମୋର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମୋର ଅଟ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ପରିବାରରେ ବସିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୈବୀ ପରିବାର ରହିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ପରିବାରରେ ବାବା ତୁମର ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି, ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର କରି ସାଥୀରେ ନେଇଯିବେ । ତୁମେ ପଢୁଛ ମଣିଷରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ଗର୍ଭଧରେ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିନଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାତୁଗର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ନର୍କକୁ ସଞ୍ଚାର କରିବା ଯାହାର ଖେଳ ଅଟେ ନା । ସଞ୍ଚାରରୁ ନର୍କ ହେବା ପାଇଁ । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି କିନ୍ତୁ ନର୍କରୁ ସଞ୍ଚାର ସେକେଣ୍ଡରେ ହୋଇଯାଉଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିଗଲି, ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଗୁରୁ ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସବୁରୁ କେବଳ ଜଣେ । ସତ୍ତାରୁ ଅକାଳ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜଣେ ହିଁ ସବୁରୁ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗୁରୁ ତ ଅନେକ । ତେବେ ନିର୍ବିକାରୀ ତ କେହି ବି ନୁହଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ବିକାରର ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି ।

ଏବେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତୁମେ ରାଜଯୋଗୀ, ତୁମେ ହେଉଛ ବେହଦର ସନ୍ନୟାସୀ । ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସଦଗତି ଦେଇ ସୁଖୀ କରୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ହିଁ ସତ୍ତାରୁ ଅକାଳମୂରତ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ବାରମ୍ବାର ଗରୀର ତ୍ୟାଗ କରିନଥାନ୍ତି ବା ଧାରଣ କରିନଥା'ନ୍ତି । କାଳର ବଶୀଭୂତ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ନିର୍ଲେପ ନୁହେଁ । ଏହି ତରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ରଚୟିତା ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇବେ ନା । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ପିତା ସେ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ତୁମକୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ବଞ୍ଚିମୁକ୍ତପାରି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ଜୀବନ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ଥିଲା । ଏବେ ପୁଣି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ହେଉଛ । ବାବା ହମ ସୋ ସୋ ହମ ମନ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି ହମ ସୋ ସୋ ହମ ଅର୍ଥାତ୍— ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆତ୍ମା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା କିପରି ହୋଇପାରିବ । ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ସମୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ ପୁଣି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା ହେବା, ପୁଣି କ୍ଷତ୍ରିୟ, ପୁଣି ଶୂଦ୍ର ଏବଂ ଶୂଦ୍ରରୁ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ । ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ୍ମ ତୁମର ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀରୀୟ ଘର । ତୁମେ କାହା ପାଖରେ ବସିଛ ? ମାତାପିତାଙ୍କ ପାଖରେ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇଭଉଣୀ ଅଟ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ମୋର ସନ୍ତାନ, ମୋର ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ତେବେ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିବେ । ଛୋଟ ବଡ଼ ବୃଦ୍ଧ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାର ଅଧିକାର ଅଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝାଅ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ପାପ ନାଶ ହେବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଆତ୍ମା ଏକଥାକୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ଆର୍କ୍ଷା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ରାତ୍ରି କ୍ଲାସ:-

ପିଲାମାନେ ବାବାଟଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ବୁଝୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ବାବା ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ ଅବିନାଶୀ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବାକୁ ଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ମୁସ୍କିଲର କଥା ଏଇଆ ଯେ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରି ଦେଉଛି । ଯେପରିକି ପିଲାମାନେ ଡରିଯାନ୍ତି । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ପୁରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛି ବିକାରଗ୍ରସ୍ଥ ହେବା । ଆଖି ଧୋକା ଦେଇ ଦେଉଛି । ତେବେ ଏଠାରେ ଆଖି ତାତି ଦେବାର କଥା କୁହାଯାଉ ନାହିଁ । ବାବା ଜଞ୍ଜାନର ନେତ୍ରର ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଜଞ୍ଜାନ ଏବଂ ଅଜଞ୍ଜାନର ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗୁଛି । ଜଞ୍ଜାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା, ଅଜଞ୍ଜାନ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା । ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ବହୁତ ଭୟଙ୍କର । ଅଧୋଗତି ହେଉଥିବା ସମୟରେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ପରେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଯେ ମୋର ଅଧୋଗତି ହୋଇଯାଇଛି ମୁଁ ନିଜର ବହୁତ ଅକଲ୍ୟାଣ କରିଛି, ମାୟା ଥରେ ହରାଇଦେଲେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବା ମୁସ୍କିଲ ହୋଇଥାଏ । ଅନେକ ପିଲା କହିଥାଆନ୍ତି ଆମେ ଧ୍ୟାନରେ ଯାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ମାୟା ପ୍ରବେଶ କରିଯାଉଛି ଏହା କିନ୍ତୁ ଜଣା ପଡିନାଏ । ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଚୋରୀ କରିଥା'ନ୍ତି । ମିଥ୍ୟା କହିଥା'ନ୍ତି । ମାୟା ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହେଲେ କ'ଣ ନ କରନ୍ତି । ସେସବୁ କଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ବହୁତ ଖରାପ ଅବସ୍ଥାକୁ ନେଇଯାଇଥାଏ । ଶୁଦ୍ଧ ପବିତ୍ର ହେଉ ହେଉ ପୁଣି ଅଶୁଦ୍ଧ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ଏଭଳି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯେ ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ନିମ୍ନଗାମୀ କରାଇ ଦେଇଥାଏ ।

ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲା ପିତା ତ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ କାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କାହାର ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନା ବାବା କାହାକୁ ସମସ୍ତତଃଠାରୁ ଅଧିକ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ପାଠପଢ଼ାରେ ତ ଅତିରିକ୍ତ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତ ଭାଗ୍ୟ ରଜିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତତଃଠାରୁ ଏକାଭଳି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଜଣ ଜଣଙ୍କୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ପଢ଼ାଇବା କେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ହେବ ? କେତେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ପାଠପଢ଼ାକୁ ଯଦି କେହି ବଡ଼ ଲୋକର ପିଲା ହୋଇଥିବେ, ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିବ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଅଧିକ ପାଠ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଇଏ ଶିକ୍ଷାରେ ଦୁର୍ବଳ ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ଏଭଳି କରୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ସମସ୍ତତଃଠାରୁ ଏକାଭଳି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇବା । ଏଠାରେ ବାବା କାହାକୁ ଅଲଗା ଅଧିକ କିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଉ ନାହାନ୍ତି । ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶିକ୍ଷକ କିଛି ନା କିଛି କୃପା କରୁଛନ୍ତି । ହଁ ଏଥିପାଇଁ ପଇସା ନେଇଥା'ନ୍ତି । ବିଶେଷ ସମୟ ଦେଇ ପଢ଼ାଇଥା'ନ୍ତି ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସେ ଅଧିକ ପାଠପଢ଼ି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଏଠାରେ ତ ଅଧିକ କିଛି ପଢ଼ିବାର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ତ ଗୋଟିଏ କଥା । ଗୋଟିଏ ହିଁ ମହାମନ୍ତ୍ରର ଦେଇଥା'ନ୍ତି—ମନମନଭାବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା କ'ଣ ହୋଇଥାଏ, ଏହା ତ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁ । ବାବା ତ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଜାଣୁଛ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । ଆରଜ୍ଞା — ଶୁଭରାତ୍ରି ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସାରା ଦୁନିଆ ଏବେ ଶ୍ଵପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ବିନାଶ ସମମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖିବାର ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ଯେପରି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ମନେ ରହିବେ ।

(୨) ଶ୍ଵାପରୁ ସୁନ୍ଦର, ପତିତରୁ-ପବିତ୍ର ହେବାର ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ । ଏହି ସମୟ ହିଁ ହେଉଛି ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ହେବାର ସମୟ । ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ଵପ୍ନରେ ରହି ନିଜକୁ କଉଡ଼ିରୁ ହୀରା ସଦୃଶ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କାହାର ବ୍ୟୟ ସମାଚାରକୁ ଶୁଣିବାର ଆଗ୍ରହକୁ ବଢ଼ାଇବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଫୁଲଷ୍ଟପର ବିନଦ୍ର ଲଗାଉଥିବା ପରମତରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ତାଲୁ ତାଲୁ ଶ୍ରୀମତ ସହିତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପରମତକୁ ମିଶାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ସଂସାରର ସମାଚାର ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାହାକୁ ବହୁତ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି । କିଛି ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ସେହି ସମାଚାର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଏ ପୁଣି ତା'ସହିତ ସମୟ ମଧ୍ୟ ନଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ହେଉଛି ଶୁଣୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ବି ଶୁଣାଇ ଦେଉଛି ତେବେ ତୁମେ ଫୁଲଷ୍ଟପ ଅର୍ଥାତ୍ ବିନଦ୍ର ଲଗାଇଦିଅ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷୟରେ ଶୁଣିଲ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିରେ ବା ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଘୃଣାଭାବ ଉତ୍ପନ୍ନ ନ ହେଉ ତେବେ କୁହାଯିବ ପରମତରୁ ମୁକ୍ତ ।

ସ୍ଵଲୋଗାନ:- ଯାହାଙ୍କର ହୃଦୟ ବିଶାଳ ତାଙ୍କର ସ୍ଵପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣତାର ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***